

TURCZI ISTVÁN

„A bevégtelenség a csúcs”

*Timár György aznapi utolsó, másnapi első cigarettája
Yves Bonnefoy francia költő fordítása közben*

Visszaforgatódni. Mert minden
megmarad, csak nem ahogy mi láttuk.
Elszívni még egyszer ugyanazt a
cigaretta, míg a napfelkeltét várjuk.

A Mester utca kilencedik emeletén,
ahonnan látni a Vénuszt és Soroksárt,
ahol béke van, *Trakl-színű az ég,*
és a közös múltból sorsunk rég levált.

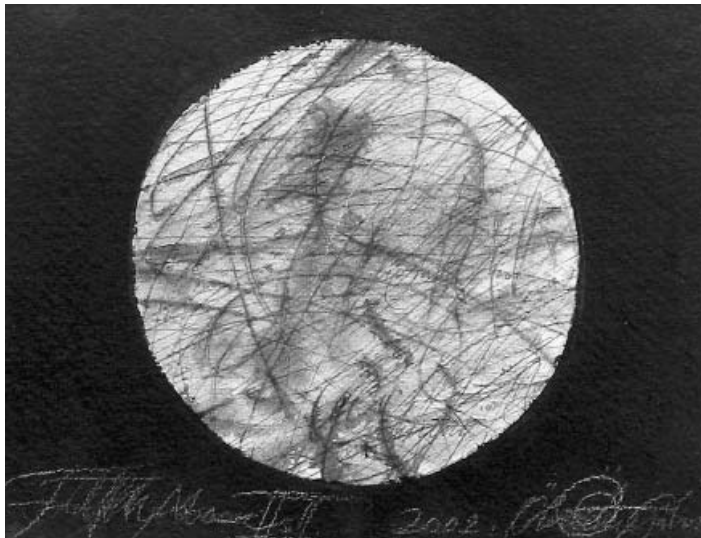
„Volt, mikor rombolni kellett”, ha
felcsapott a láng, és eljött az alkalom.
Elfért minden anarchista kellék a
Relais-Odéon elé kitett biztróasztalon.

„Volt, amikor az üdv ily árat követelt.”
Vers-hulladékok, szálnalmas körök.
Szenvedés bohócai egy marionettben.
Minden változik, de a Minden örök.

Elévületlen tartozások sora: sokan
elmentek; mások nem jöttek találkozóra.
Kibontakozni az átkelések gubancaiból.
„Szeretni a tökélyt”, első kakasszóra.

Szemét befelé a száraz könny befutja.
Üresen végzetes napok. Nehéz a lába.
Mit tudtok ti a félelemről? Kinéz,
belefordul a hajnal delíriumába.

Rározsdásodik szemére az ég alja.
Tűnődik, még egy kávét főzzön-e.
„A bevégtelenség a csúcs”. Gyufáz.
Fehér falakon árnyak billentyűzete.

A véletlen átírt történetei

(Számozott példány)

„Tarts önmagadtól.”
Erdély Miklós

[1]

Egymásba múlnak. Árnyék-stafétánk
közben a rossz váltás egyre több.
A világ, mióta közvetlenebbek
lettünk mestereinkhez, tűrhetőbb.

Hiányuk nekem a legtisztább líra.
Alapból ennyi. Mihez tartás végett.
Az ívlámpa perihelionjában táncoló
lepkéért is kár, hogy odaégett.

[2]

Feledés simasága nem kecsgetet.
Habokból felbukkanásod ne várd.
Ne számíts elragadtatásra.
Az utókor is differenciált.

Pro domo: *Ami lesz, és visszahatni
képes, az van.* Kitör, és magától ég.
Elkelne még a Szent Protokollban
néhány buherálatlan áthaló készülék.

[3]

Kell némi támpont az olvasónak.
A szorongás mint gyülekezési jog.
Ami a kegyelmi jelenetek végeztével
összecseng vagy szépen eloldalog.

Ne várj sokat a szavaktól! Ha
mégis marad egy kevés szürke nesz,
az állandóság ikonává nemesedve
valami egészen más, és fekete lesz.

[4]

Egy emberformájú metafora kerülve,
keresve a bajt új megfelelésekért érvel.
Azonossága bár tudatosnak látszik,
ne tévesszük össze a létezőt nevével.

Lásd Frauenalpe, idilli háttér, hozzá
párhuzamos nyom a friss havon:
Buddhát látni, amint carving sível
egyedül dönget lefelé a hegyoldalon.

[5]

Nem kéne általánosítani. Törni a
csendet. Tükröt szervezni a sötétséghez.
Lényege, hogy elég távoli legyen,
úgy vinni önmagunkban véghez.

Tartózkodjunk az isten- és eszmealapú
asszociációktól. Nem az, hogy ki itt az úr,
hanem felködlő tekintetek hídjá alatt
ki van, ki lesz tovább. In stercore invenitur.

[6]

Ne tanulmányozzuk magunkban az
alantast. *Kaotikus, mert mozdulatlan.*
Megtárolni a kezdeteket aligha így
lehet egy leleplezett mozdulatban.

Az erő szentélye sosem volt a szív.
Ennyi elég, hogy holt tárgyak legyünk.
Csont a csontot felzabálja, s ami
így marad, nem a mi fegyverünk.

[7]

A lét, amely szabadabb, mint az élet,
átvilágít a csontokon; *fényismeretből* jeles.
A lét a béke, tűrés, áldozati tégely...
Az életért meghalni rég nem érdemes.

Ó-hogyne, szól a praktikus fehér szív,
a megbocsátás itt legbelül lakik.
És vérkörébe zárja az elhasznált múlt-
jövő Idő szerteporladt alakzatait.

[8]

Történt valaki? Visszalegyezett füst,
vagy utóbb mégis sikerül neki?
Hosszút hallgat, *mint a töltések*
félhomályt rágcsáló bazaltkövei.

Bár gusztusa lázad, visszavágyólag
nem hagyyna *magára* még egy korszakot.
Kevéssel is boldogan beéri, mielőtt
azt mondja: *Mohón adakozzatok!*

